

тенце, на което с клѣкнала мухата са не чини човѣку, че е плоско, ако пие и да видиме твѣрде добре, че лебеницата е околчеста?“ — „Ахъ, да го земе дяволътъ! си помислихъ азъ. — Видишь ли сега, че и дѣдо попъ ми казва същото онова, щото бѣхъ си измислилъ и азъ самъ?“ — „Ами защо казахъ азъ, на оние хора, които живѣять подъ земната лебеница, не удари кръвьта въ главите, когато тие ходять съ главата на долу?“ — „Защо кръвьта не удари въ главите имъ?“ повтори моето питание и дѣдо попъ. — „Така, ами какъ,“ казахъ. — „А слушай защо. Ти трѣба да знаешъ, че и кръвьта, както и сичко друго, са тѣгли камъ земята. Освѣнъ това, земята е насѣкаде подъ краката на човѣците, а не подъ главите имъ, — за това и кръвьта на сѣкаде и у сѣкиго тѣгне камъ краката. Видишь ли сега, защо кръвьта не залива мозжкътъ ни! А кажи ми ти, кое е на лебеницата отгоре и кое е отдолу! Хвани я за опашката, тогава отгоре ще да бѣде онова мѣсто, което е до рѣката ти, обърни я надолу съ опашката — и отгорето ѝ ще да стане отдолу. Така също бива и съ земята. Ето ти стоишь сега на земята, а дѣ е у тебе отгоре: на главата ти или подъ краката ти?“ — „Надъ главата ми, казахъ; тамъ дѣто е небето.“ — „А дѣ е отдолу?“ — „Подъ краката ми, казахъ; тамъ дѣто е земята.“ — „Ето, видишь ли? Така също е и за оние хора, за които ма ти разпитвашъ: и тие наричатъ отгоре онова, щото е подъ краката имъ. И така, отдолу ще да е за тѣхъ сичката земя и сичките хора, които живѣять подъ тѣхъ, — така